

telse" — det er altsaa ikke noget Nyt — „hvoraf det formeentlig allerede tilstrækkelig fremgaaer, at de Fordele, som denne Stand antoges derved at ville opnaae, maatte ansees for at være af en ikke ringe Betydning. Den nuværende Tilstand er nemlig i flere Henseender mislig for Pladsens Haandværkere, navnlig paa Grund af den Frihed, der ved de allerhøieste Resolutioner. af 15de December 1845 og 7de Januar. 1846 er indrømmet Landhaandværkerne til at arbejde for Pladsens Beboere, hvilken disse i en ikke ringe Grad, have benyttet." — Det er 2 kongelige Resolutioner til Fordeel for Landhaandværkere, der have bidraget til at skaffe Silkeborg den Kraft og Stilling, den har, som man nu forlanger, at vi ved denne Lov skulde støde overende, og de Folk, som have benyttet disse Resolutioner, og indrettet sig derefter, skulle vi paa eengang sætte ud af deres Virksomhed! — „Om nu end den duelige Landhaandværkers Afgang til at arbejde for Kjøbstadbeboerne maa ansees for principrigtig" — det er principrigtigt — „i Forbrugernes Interesse, fordi den bidrager til at holde Priserne paa deres naturlige Standpunkt, maa det dog ialfald antages, at den Kjøbstæderne indrømmede Bemyndelse mod, at Landhaandværkere arbejde for Byens Beboere, ogsaa vilde blive Silkeborg til Deel, naar Byen blev Kjøbstad." Vi skulle altsaa roligt sætte os ned, og tvertimod kongelige Resolutioner, der ere givne for at skaffe Silkeborg til at blive, hvad den nu er, ganske rolig tilintetgjøre disse Folks Existens, fordi der er nogle, som kalde sig en Haandværksstand i Silkeborg, og som synes, at det er nemmere at boe der end at boe $\frac{1}{2}$ Mil derfra, og slette Støve til Fordeel for dem skulle vi tage Brødet ud af Munden paa de Andre, uden at vi vide det Allermindste om, hvad de ville sige dertil! Nei, det kan dog virkelig ikke være rigtigt. Dersom vi aldrig havde vidst, hvad vi nu vide, saa kunde vi lege Blindebuk med dette Forhold, som vi gjøre med Forholdene paa Island; men nu kjende vi jo Forholdet, og jeg synes derfor ikke, at vi kunne lege Blindebuk dermed. Vi kunne sige: „Om et Aar vil dette Spørgsmaal blive bedre afgjort, det have vi grundet Anledning til at troe, og indtil

den Tid ville vi lade Silkeborg see at arbejde sig igennem; inden den Tid vil den blive brandassureret, jeg veed ikke hvor i Verden, thi Brandassurancer bliver der altid nok af, og ere Pengene dyre, vil den kunne faae dem til dyr Betaling, men ere Pengene nogenlunde billige at faae, saa vil den faae dem lige saa billige som alle Andre. Hvad Justitsministeriets Penge angaaer, saa er det urimeligt, at Justitsministeren ikke giver den almindelige Tilbælling, thi den specielle hjælper ikke noget væsentligt, den gavner kun dem, der have Penge at udsætte, og de vide nok, om Markedet er dyrt eller billigt, og de vide godt, hvem der fortjener at faae Pengene og hvem der ikke fortjener det. Det er altsaa Synd mod alle Parter, ogsaa mod dem, der sætte Penge ud, ikke at tillade Silkeborg at komme med i Concurrencen.

Indenrigsministeren: Det er fuldkommen sandt, hvad en æret Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (M. Hage) bemærkede, at jeg personlig aldeles ikke kan lægge nogen særdeles Vægt paa, enten dette Lovforslag bliver til Lov, eller ikke, men jeg kan ikke undlade at bemærke, at det er ubilligt og ikke ganske rigtigt mod Silkeborg at benytte denne Forhandling, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt (2den Valgfreds (Escherning) gjentagende har gjort, som et Middel til at udvikle sine Anskuelser om Forholdet mellem Land og By. Det er dog indlysende for enhver, der blot med den mindste Opmærksomhed har fulgt den ærede Rigsdagsmands Foredrag, at dette kun er en Variation over det gamle Thema — om Forholdet mellem Land og By, mellem Landhaandværker og Kjøbstadhaandværker — men at det aldeles ikke gaaer ind paa det Spørgsmaal, der for Dieblisset foreligger, nemlig hvorvidt der nu er Grund til at stille Silkeborg lige med de andre Kjøbstæder. Det hele Foredrag indeholdt ikke Andet, end hvad vi allerede vidste; det blev holdt paa en lunefuld og visnok mindre velvillig Maade imod Communalbestyrelsen, ja maatte ogsaa mod en af mine Colleger, mod hvem den ærede Rigsdagsmand jo forøvrigt nærer saa stor Velvilje, men det indeholdt som sagt meget